ជំពូកទី ២

Draft

ជំពូកទី ២: ស្ថាប័ន និង ក្របខ័ណ្ឌច្បាប់

២.១ ស្ថាប័នសំខាន់ៗ

ក្រសួងបរិស្ថានមានសិទ្ធិអំណាចពេញច្បាប់ដើម្បីការពារ និងធ្វើអោយប្រសើរឡើងនូវធនធានបរិស្ថាន ព្រមទាំងអនុវត្តន៏អនុក្រឹត្យទាំងឡាយដែលពាក់ព័ន្ធនឹងកិច្ចដំណើរការវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ការបំពុលទឹក និងខ្យល់ ព្រមទាំងការគ្រប់គ្រងសំណល់រឹង ក្នុងគោលបំណងកាត់បន្ថយរាល់សកម្មភាពបំផ្លិចបំផ្លាញបរិស្ថាន ។ នៅក្នុងអនុក្រឹត្យ ស្តីអំពីកិច្ចដំណើរការវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានក្នុងមាត្រាទី៣ចែងថា: ក្រសួងបរិស្ថានមានភារកិច្ចក្នុងការពិនិត្យ និងវាយតំលៃរបាយការណ៍វាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង/ពេញលេញ ដោយសហការជាមួយក្រសួងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ និងត្រួតពិនិត្យតាមដាន ក្នុងអំឡុងពេលសាងសង់ ការប្រតិបត្តិ និងបញ្ចប់គំរោង ដើម្បីធានាថាសកម្មភាពនៃគំរោង គឺអនុលោមតាមផែនការគ្រប់គ្រងបរិស្ថានក្នុងរបាយការណ៍វាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង/ពេញលេញ ដែលបានអនុម័តដោយក្រសួង ។

ដោយប្រភេទគំរោងជាការអភិវឌ្ឍហេដ្ឋារចនាសម្ព័ន្ធចំរុះ រាប់ទាំងវិស័យទេសចរណ៍ (ស្ពាន សណ្ឋាគារ ម៉ូតែល កន្លែងសំរាកវិស្សមកាល ទីលានវាយកូនគោល ការរៀបចំឆ្នេរ ហាងលក់ទំនិញ សារមន្ទីរ មន្ទីរពហុព្យាបាល ។ល។) ដូច្នេះស្ថាប័នមូលដ្ឋានរួមមាន សាលាខេត្តព្រះសីហនុ សាលាក្រុងព្រះសីហនុ មន្ទីររៀបចំដែនដីនគរូបនីយកម្មនិងសំណង់ មន្ទីរបរិស្ថាន មន្ទីរសាធារណការ និងដឹកជញ្ជូន មន្ទីរទេសចរណ៍ មន្ទីរសុខាភិបាល មន្ទីរវប្បធម៌ និងមន្ទីរកសិកម្ម រុក្ខាប្រមាញ់ និងនេសាទ មានតួនាទីសំខាន់ក្នុងការតាមដានមើល និងវាយតំលៃនៅក្នុងដំណាក់កាលរៀបចំគំរោង ដោយរួមបញ្ចូលទាំងការរចនាប្លង់ សាងសង់ និងប្រតិបត្តិការគំរោង ឱ្យគោរពទៅតាមគោលការណ៍ណែនាំរបស់ក្រសួងអាណាព្យាបាល និងអនុលោមតាមគោលនយោបាយនានារបស់រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា ។

ក្រុមហ៊ុន **កោះពស់ (ខេមបូឌា) អ៊ិនវេសមេនគ្រុប អិលធីឌី** ដែលជាម្ចាស់គំរោងមានសិទ្ធិធ្វើការអភិវឌ្ឍរៀបចំ-សាងសង់សំណង់ និងហេដ្ឋារចនាសម្ព័ន្ធនានាលើទីតាំងវិនិយោគដោយអនុលោមតាមប្លង់មេ និងកម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៏ដែលមានការឯកភាពពីរាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា និងអនុវត្តតាមច្បាប់ភូមិបាលក៏ដូចជាច្បាប់/បទបញ្ញត្តិពាក់ព័ន្ធនានានៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។ ដើម្បីធានាដល់ការអនុវត្តគំរោងប្រកបដោយភាពរលូន ម្ចាស់គំរោងចាំបាច់ត្រូវតែធ្វើកិច្ចសហប្រតិបត្តិការល្អជាមួយស្ថាប័នដែលបានរៀបរាប់ខាងលើពេញអំឡុងពេលនៃការសាងសង់ និងប្រតិបត្តិគំរោង ។

ម្យ៉ាងវិញទៀត ដើម្បីពង្រឹងការអភិវឌ្ឍគំរោងឱ្យមានគុណភាពបច្ចេកទេស និងនិរន្តរភាពសេដ្ឋកិច្ច និងបរិស្ថាន នោះក្រសួងជំនាញ ជាពិសេសក្រសួងសាធារណការ និងដឹកជញ្ជូន បានបង្កើត **គណៈកម្មការបច្ចេកទេស ដើម្បីពិនិត្យបទដ្ឋានបច្ចេកទេសក្នុងការសាងសង់ស្ពានកោះពស់** ហើយរាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជាបានបង្កើត**ក្រុមការងារពិសេស ដើម្បី**

Draft

សម្របសម្រួល និងជំរុញការដោះស្រាយបញ្ហាពាក់ព័ន្ធនឹងដំណើរការគំរោងអភិវឌ្ឍន៍កោះពស់ និងផ្នែកនៃតំបន់ឆ្នេរហាវ៉ៃ ដែលមានលិខិតថតចំឡងភ្ជាប់ក្នុងឧបសម្ព័ន្ធទី ៣។

២.២ ក្របខ័ណ្ឌច្បាប់

ច្បាប់ អនុក្រឹត្យ និងគោលការណ៍ណែនាំសំខាន់ៗមួយចំនួន ដែលជាប់ទាក់ទងនឹងគំរោង**មរកត**មានសង្ខេបជូនដូចតទៅ :-

ក) ច្បាប់រដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

យោងតាមច្បាប់រដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា នៅក្នុងជំពូកទី៥ អំពីសេដ្ឋកិច្ច មានមាត្រាបីដែលជាប់ទាក់ទងទៅនឹងគំរោង:

មាត្រា ៥៨:

ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់រដ្ឋមានជាអាទិ៍ ដីធ្លី ក្រោមដី ភ្នំ សមុទ្រ បាតសមុទ្រ ក្រោមបាតសមុទ្រ ឆ្នេរសមុទ្រ អាកាស កោះ ទន្លេ ព្រែក ស្ទឹង បឹង ព្រៃឈើ ធនធានធម្មជាតិ មជ្ឈមណ្ឌលសេដ្ឋកិច្ចវប្បធម៌ មូលដ្ឋានការពារប្រទេស សំណង់ផ្សេងៗទៀត ដែលបានកំណត់ថាជារបស់រដ្ឋ ។

ការគ្រប់គ្រង ការប្រើប្រាស់និងការចាត់ចែងលើទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ នឹងត្រូវកំណត់ក្នុងច្បាប់ ។

មាត្រា ៥៩:

រដ្ឋត្រូវរក្សាការពារបរិស្ថាន និងតុល្យាភាពនៃភោគទ្រព្យធម្មជាតិ ហើយត្រូវចាត់ចែងឱ្យមានផែនការច្បាស់លាស់ ក្នុងការគ្រប់គ្រងមានជាអាទិ៍ ដីធ្លី ទឹក អាកាស ខ្យល់ ភូគព្ភសាស្ត្រ ប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី រ៉ែ ថាមពល ប្រេងកាត និងឧស្ម័ន ថ្ម និងខ្សាច់ ត្បូងថ្ម ព្រៃឈើ និងអនុផលព្រៃឈើ ពពួកសត្វព្រៃ បច្ចាជាតិ និង ធនធានជលផល ។

មាត្រា ៦១:

រដ្ឋជំរុញការអភិវឌ្ឍន៍សេដ្ឋកិច្ចលើគ្រប់វិស័យ ជាពិសេសវិស័យកសិកម្ម សិប្បកម្ម ឧស្សាហកម្ម ចាប់ពីតំបន់ដាច់ស្រយាលដោយយកចិត្តទុកដាក់ទៅលើនយោបាយទឹក ភ្លើង ផ្លូវ និងមធ្យោបាយដឹកជញ្ជូន បច្ចេកទេសទំនើប និងប្រព័ន្ធឥណទាន ។

Draft

ខ) ច្បាប់ស្តីពីកិច្ចការពារបរិស្ថាន និងការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ

ច្បាប់ស្តីពីកិច្ចការពារបរិស្ថាន និងការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ ត្រូវបានអនុម័តដោយរដ្ឋសភាជាតិ ចុះថ្ងៃទី ១៨ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ១៩៩៦ និងប្រកាសឱ្យប្រើ ដោយព្រះរាជក្រមលេខ នស/រកម ១២៩៦-៣៦ ចុះថ្ងៃទី២៤ ខែធ្នូ ១៩៩៦។

<u>មាត្រា ១:</u>

ច្បាប់នេះមានគោលដៅ :

- ការពារ លើកកំពស់គុណភាពបរិស្ថាន និងសុខភាពពលរដ្ឋដោយធ្វើការទប់ស្កាត់ ការកាត់បន្ថយ និងការត្រួតពិនិត្យការបំពុល ។
- វាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានមុននឹងចេញសេចក្តីសំរេចរបស់រាជរដ្ឋាភិបាល ចំពោះរាល់គំរោងដែលបានស្នើឡើង។
- ធានាឱ្យមានការអភិរក្ស ការអភិវឌ្ឍន៍ ការគ្រប់គ្រង និងការប្រើប្រាស់ដោយសមហេតុផល និងប្រកបដោយនិរន្តរភាព និងភាពស្ថិតស្ថេរនូវធនធានធម្មជាតិនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។
- លើកទឹកចិត្ត និងផ្តល់លទ្ធភាពឱ្យសាធារណជនចូលរួមក្នុងកិច្ចការពារបរិស្ថាន និងការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ ។
- បង្ក្រាបអំពើទាំងឡាយណាដែលធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់បរិស្ថាន ។

ទាក់ទងនឹងការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិច្បាប់នេះបានតំរូវឱ្យបណ្តាក្រុមហ៊ុនទាំងអស់ត្រូវរៀបចំរបាយការណ៍វាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង (IEIA) ឬរបាយការណ៍វាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញលេញ (EIA) ។ ផ្នែកលើច្បាប់នេះ បានចែងនៅក្នុងមាត្រាទី៦ និង៧ នៃជំពូកទី៣ ដូចតទៅ :

<u>មាត្រា ៦:</u>

ការវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានត្រូវអនុវត្តលើគំរោង និងសកម្មភាពរបស់ឯកជន ឬសាធារណៈហើយត្រូវបានពិនិត្យ និងវាយតំលៃដោយក្រសួងបរិស្ថាន មុនដាក់ជូនរាជរដ្ឋាភិបាលសំរេច។

ការវាយតំលៃនេះក៏ត្រូវបានអនុវត្តផងដែរចំពោះសកម្មភាពដែលមានស្រាប់ និងកំពុងដំណើរការ ហើយដែលពុំទាន់បានវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាននៅឡើយ ។

បែបបទនៃកិច្ចដំណើរការវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានត្រូវកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យ តាមសំណើរបស់ក្រសួងបរិស្ថាន។

ប្រភេទនិងទំហំគំរោងនិងសកម្មភាពដែលបានស្នើឡើង ព្រមទាំងសកម្មភាពដែលមានស្រាប់ និងកំពុងដំណើរការទាំងឯកជននិងសាធារណៈ ដែលត្រូវមានការវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាននោះត្រូវកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យតាមសំណើរបស់ក្រសួងបរិស្ថាន ។

មាត្រា ៧:

ចំពោះរាល់ពាក្យសុំធ្វើគំរោងវិនិយោគនិងរាល់គំរោងដែលរដ្ឋស្នើឡើង ត្រូវមានការវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ឬ ការវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ដូចមានចែងក្នុងមាត្រា៦ នៃច្បាប់នេះ ។ ក្រសួងបរិស្ថានត្រូវពិនិត្យនិងផ្តល់យោបល់លើការវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ឬការវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានទៅអង្គការមានសមត្ថកិច្ច ក្នុងរយៈពេលដូចបានកំណត់ក្នុងច្បាប់ស្តីពីវិនិយោគនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

មាត្រា៨ :

ធនធានធម្មជាតិនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាដែលមានជាអាទិ៍ ដីធ្លី ទឹក អាកាស ខ្យល់ ភូគព្ភសាស្ត្រ ប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី រ៉ែ ថាមពល ប្រេងកាត និងឧស្ម័ន ថ្មនិងខ្សាច់ ត្បូងថ្ម ព្រៃឈើនិងអនុផលព្រៃឈើ ពពួកសត្វព្រៃ មច្ឆាជាតិ ធនធានជលផល ត្រូវបានអភិរក្ស អភិវឌ្ឍន៍និងគ្រប់គ្រងប្រើប្រាស់ដោយសមហេតុផល និងប្រកបដោយនិរន្តរភាពនិងភាពស្ថិតស្ថេរ ។

គ) ច្បាប់ការងារ

ច្បាប់ស្តីពីការងារ ត្រូវបានប្រកាសផ្សាយតាមព្រះរាជក្រម លេខជស/រកម/០៣៩៧/០១ ចុះថ្ងៃទី ១៣-០៣-១៩៩៧ ។ មាត្រាសំខាន់នៃច្បាប់ការងារដែលជាប់ទាក់ទងទៅនឹងគំរោង**មរកត**មានៈ

មាត្រា ១:

ច្បាប់នេះគ្រប់គ្រងរាល់ទំនាក់ទំនងដែលកើតចេញពីកិច្ចសន្យាការងាររវាងនិយោជក និងកម្មករនិយោជិតដើម្បីយកមកអនុវត្តលើទឹកដីនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ទោះបីកិច្ចសន្យានោះធ្វើឡើងនៅទីណាក៏ដោយ ទោះបីភាគីទាំងនោះមានសញ្ជាតិជាអ្វី ហើយស្នាក់នៅទីណាក៏ដោយ ។

ច្បាប់នេះអនុវត្តចំពោះ សហគ្រាសឬគ្រឹះស្ថាន ឧស្សាហកម្ម រ៉ែ ពាណិជ្ជកម្ម សិប្បកម្ម កសិកម្ម សេវាកម្ម ដឹកជញ្ជូន តាមផ្លូវគោក ឬតាមផ្លូវទឹក ទោះជាប្រយោជន៍សាធារណៈ ឬឯកជន ក្រៅសាសនា ឬក្នុងសាសនាក៏ដោយ ទោះមានលក្ខណៈ ជាការបង្រៀនវិជ្ជាជីវៈ ឬជាការកុសលក៏ដោយ ព្រមទាំងវិជ្ជាជីវៈសេរីនៃសមាគម ឬនៃក្រុមប្រភេទណាក៏ដោយ ។

ច្បាប់នេះក៏ត្រូវអនុវត្តទៅលើបុគ្គលិកទាំងអស់ដែលគ្មានគ្រប់គ្រងដោយសហលក្ខន្តិកៈអ្នករាជការ ឬលក្ខន្តិកៈទូត ព្រមទាំងភ្នាក់ងារក្រុមរាជការសាធារណៈដែលតែងតាំងដោយបណ្តោះអាសន្នដែរ ។

មាត្រា ១០២:

តាមន័យនៃច្បាប់នេះ ពាក្យថាប្រាក់ឈ្នួល ទោះបីការកំណត់ ឬរបៀបគិតយ៉ាងណាក៏ដោយមានន័យថា ឈ្នួលការងារ ឬឈ្នួលសេវាដែលអាចគិតជាប្រាក់បាន ឬក៏រិតបានដោយការព្រមព្រៀងគ្នា ឬដោយច្បាប់ជាតិ ហើយដែលនិយោជកត្រូវបើកឱ្យកម្មករនិយោជិតតាមកិច្ចសន្យាជួលការងារ ឬសេវាដោយលាយល័ក្ខណ៍អក្សរ ឬដោយមាត់ទទេ ទោះចំពោះការងារដែលបានធ្វើក្តី ឬដែលត្រូវធ្វើក្តីចំពោះសេវាដែលបានបំពេញ ឬត្រូវបំពេញក្តី ។

មាត្រា ១០៣:

ប្រាក់ឈ្នួលមានជាអាទិ៍ដូចតទៅ :-

- ប្រាក់ឈ្នួលសុទ្ធសាធ
- ប្រាក់ម៉ោងបន្ថែម
- កំរៃជើងសា
- បុព្វលាភ និងប្រាក់បំណាច់
- ភាគកម្មក្នុងប្រាក់ចំណេញ
- ប្រាក់ដែលបើកជារង្វាន់
- តម្លៃអត្ថប្រយោជន៍ជាវត្ថុ
- វិភាជន៍គ្រួសារសំរាប់ភាគដែលលើសពីទឹកប្រាក់ត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់
- វិភាជន៍សំរាប់ការឈប់សំរាក ឬបំណាច់សំរាប់ទូទាត់ការឈប់សំរាក
- ចំនួនប្រាក់ដែលនាយោជកត្រូវផ្តល់ឱ្យក្នុងពេលបាត់បង់សម្ថភាពពលកម្ម និងក្នុងពេលលំហែមាតុភាព ។

មិនត្រូវរាប់បញ្ចូលជាមួយប្រាក់ឈ្នួល:-

- ការព្យាបាលសុខភាព
- វិភាជន៍គ្រួសារតាមច្បាប់
- សោហ៊ុយធ្វើដំណើរ
- អត្ថប្រយោជន៍ដែលផ្តល់ឱ្យ ជាពិសេសចំពោះកម្មករនិយោជិតដើម្បីសំរួលការបំពេញមុខងារ ។

មាត្រា ១០៤:

ប្រាក់ឈ្នួលយ៉ាងតិចណាស់ក៏ត្រូវឱ្យស្មើនឹងប្រាក់ឈ្នួលអប្បបរមាដែលត្រូវធានា ពោលគឺរ៉ាប់រងកម្មករនិយោជិតគ្រប់រូបឱ្យមានកំពស់ជីវភាពសមរម្យទៅតាមសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់មនុស្ស ។

មាត្រា ១៣៧:

ក្នុងគ្រឹះស្ថានប្រភេទណាក៏ដោយ ទោះបីគ្រឹះស្ថាននោះមានលក្ខណៈជាការសិក្សាវិជ្ជាជីវៈ ឬជាកិច្ចកុសល ព្រមទាំងនៅក្នុងវិជ្ជាជីវៈសេរីក៏ដោយ ថិរវេលាធ្វើការពេញលេញនៃកម្មករនិយោជិតទាំងពីរភេទមិនត្រូវឱ្យលើសពីប្រាំបីម៉ោងក្នុងមួយថ្ងៃ ឬសែសិបប្រាំបីម៉ោងក្នុងមួយអាទិត្យឡើយ ។

មាត្រា ១៣៩:

ក្នុងករណីមានកិច្ចការប្រញាប់ខុសពិធម្មតា តម្រូវឱ្យកម្មករនយោជិតធ្វើការបន្ថែមក្រៅម៉ោងពេលធម្មតា ម៉ោងពេលបន្ថែមទាំងនេះត្រូវឱ្យឈ្នួលតាមអត្រាតម្លើងហាសិបភាគរយ ។ ប្រសិនបើធ្វើការបន្ថែមនៅពេលយប់ ឬនៅថ្ងៃឈប់សំរាកប្រចាំសប្តាហ៏ ត្រូវផ្តល់ប្រាក់បន្ថែមតាមអត្រាតម្លើងមួយរយភាគរយ ។

មាត្រា ១៦១:

រៀងរាល់ឆ្នាំ ក្រសួងទទួលបន្ទុកវិស័យការងារចេញប្រកាសកំណត់ថ្ងៃបុណ្យដែលត្រូវឈប់មានប្រាក់ឈ្នួលសំរាប់កម្មករនិយោជិតនៃសហគ្រាសទាំងអស់ ។

ថ្ងៃបុណ្យឈប់សំរាកមានប្រាក់ឈ្នួលទាំងឡាយនេះ មិនផ្តាច់ថេរវេលាធ្វើការដែលត្រូវគិតដើម្បីឱ្យឈប់សំរាកប្រចាំឆ្នាំមានប្រាក់ឈ្នួលនោះទេ ម្យ៉ាងទៀតក៏មិនត្រូវទូទាត់ដើម្បីបន្ថយថ្ងៃឈប់សំរាកប្រចាំឆ្នាំនោះដែរ ។

មាត្រា ២៣៨:

សហគ្រាស និងគ្រឹះស្ថានដែលចង្អុលក្នុង*មាត្រា១*នៃច្បាប់នេះត្រូវរៀបចំឱ្យមានការព្យាបាលបឋមសំរាប់កម្មករនិយោជិតរបស់ខ្លួន ។

មាត្រា ២៤០:

ក្រុមគ្រូពេទ្យការងារអាចមានជាពិសេសសំរាប់សហគ្រាសនិមួយៗ ឬមានក្រុមពេទ្យការងារមួយសំរាប់សហគ្រាសច្រើនប្រើប្រាស់រួមគ្នាតាមសារៈសំខាន់នៃសហគ្រាស ។

សោហ៊ុយចំណាយក្នុងការងាររៀបចំ និងការប្រព្រឹត្តទៅនៃក្រុមពេទ្យការងារ ត្រូវនៅក្នុងបន្ទុកនិយោជក ។ ក្នុងករណីដែលក្រុមពេទ្យមួយបំរើសហគ្រាសច្រើននោះ សោហ៊ុយត្រូវចេញតាមសមាមាត្រនៃចំនួនកម្មករនិយោជិតក្នុងសហគ្រាសនិមួយៗ ។

ឃ) ច្បាប់ភូមិបាល

ច្បាប់ភូមិបាលនេះត្រូវបានរដ្ឋសភានៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា បានអនុម័តនៅថ្ងៃទី២០ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០១ នាសម័យប្រជុំរដ្ឋសភាលើកទី៦ នីតិកាលទី២ និងប្រកាសឱ្យប្រើដោយព្រះរាជក្រម នស/រកម/០៨០១/១៤ ចុះថ្ងៃទី៣០ ខែសីហា ឆ្នាំ ២០០១ ។

Draft

មាត្រា ៣:

ជនគ្រប់រូបត្រូវគោរពទ្រព្យសម្បត្តិរបស់រដ្ឋ និងកម្មសិទ្ធិឯកជនស្របច្បាប់លើអចលនវត្ថុ។

ការគ្រប់គ្រងផ្នែករដ្ឋបាលសុរិយោដីលើអចលនវត្ថុដែលជាទ្រព្យសម្បតិរបស់រដ្ឋ និងការចេញប័ណ្ណកម្មសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុទូទាំងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ជាសមត្ថកិច្ចរបស់ក្រសួងរៀបចំដែនដី នគររូបនីយកម្ម និងសំណង់ ។

បទបញ្ជា និងនិតិវិធីនៃការគ្រប់គ្រងអចលនវត្ថុដែលជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់រដ្ឋ នឹងត្រូវកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យ ។

មាត្រា ៥:

គ្មានបុគ្គលណាមួយត្រូវបានគេដកហូតកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្លួនបានទេ ប្រសិនបើការដកហូតនេះមិនមែនដើម្បីប្រយោជន៍សាធារណៈ។ ការដកហូតត្រូវធ្វើទៅតាមទម្រង់និងនិតិវិធីបញ្ញត្តិដោយច្បាប់ និងបទបញ្ញាបន្ទាប់ពីបានផ្តល់សំណងជាមុនដោយសមរម្យ និងយុត្តិធម៌ ។

មាត្រា ៧:

របបកម្មសិទ្ធិលើអចលនវត្ថុមុនឆ្នាំ ១៩៧៩ មិនត្រូវបានទទួលស្គាល់ ។

មាត្រា ៨:

មានតែរូបវ័ន្តបុគ្គល ឬនីតិបុគ្គលដែលមានសញ្ជាតិជាខ្មែរទេទើបមានសិទ្ធិជាម្ចាស់កម្មសិទ្ធិលើដីនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា។

អ្នកមានឧបនិស្ស័យជាកម្មសិទ្ធិករលើដីនៅកម្ពុជាគឺពលរដ្ឋខ្មែរទាំងអស់ សមូហភាពដែនដីសាធារណៈ គ្រឹះស្ថានសាធារណៈ សហគមន៍ឬសមាគមកម្ពុជា សហគ្រាសសាធារណៈ និងក្រុមហ៊ុនស៊ីវិល ឬពាណិជ្ជកម្មកម្ពុជា និងគ្រប់អង្គការកម្ពុជា ដែលបានទទួលស្គាល់ដោយច្បាប់ថាជានីតិបុគ្គល។

មាត្រា ២៣:

សហគមន៍ជនជាតិភាគតិច គឺជាក្រុមមនុស្សដែលរស់នៅលើដែនដីនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ដែលមានសមាជិកទាំងអស់បង្ហាញនូវការឯកភាពនៃជាតិពន្ធុ សង្គមវប្បធម៌និងសេដ្ឋកិច្ចប្រតិបត្តិរបៀបរស់នៅតាមប្រពៃណី និងដាំដុះលើដីដែលខ្លួនកាន់កាប់ទៅតាមក្បួនខ្នាតទំនៀមទំលាប់នៃការប្រើប្រាស់ជាសមូហភាព។

ក្នុងពេលរង់ចាំការកំណត់ខាងផ្លូវច្បាប់នូវលក្ខន្តិកៈរបស់សហគមន៍ ក្រុមដែលមានជាក់ស្តែងមកទល់បច្ចុប្បន្ននេះនឹងបន្តគ្រប់គ្រងសហគមន៍ និងអចលនវត្ថុរបស់ខ្លួនតាមប្រពៃណី ហើយត្រូវអនុវត្តតាមបញ្ញត្តិនៃច្បាប់នេះ។

មាត្រា ៣០:

បុគ្គលទាំងឡាយដែលបានអាស្រ័យផលនៃភោគៈដោយសន្តិវិធី និងមិនមានការជំទាស់ចាប់ពី៥ (ប្រាំ) ឆ្នាំយ៉ាងតិចគិតមកដល់កាលបរិច្ឆេទនៃការប្រកាសឱ្យប្រើច្បាប់នេះលើអចលនវត្ថុ ដែលមានលក្ខណៈត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ ក្នុងការកាន់កាប់ជាឯកជនមានសិទ្ធិស្នើសុំប័ណ្ណកម្មសិទ្ធិស្ថាពរ។

Draft

ក្នុងករណីមានការជំទាស់ដល់ការផ្តល់ប័ណ្ណកម្មសិទ្ធិស្ថាពរនេះ អ្នកតវ៉ាត្រូវយកភស្តុតាងមកបញ្ជាក់ថា ខ្លួនឯងផ្ទាល់បានបំពេញលក្ខខ័ណ្ឌនៃភោគៈដោយសន្តិវិធី និងមិនមានការជំទាស់ចាប់ពី៥(ប្រាំ)ឆ្នាំ នៅលើអចលនវត្ថុដែលមានជំទាស់ឬយកភស្តុតាងដែលថាខ្លួនបានទិញអចលនវត្ថុនោះពីភោគីដើមឬពីសិទ្ធិវន្តស្របច្បាប់ ឬអ្នកទទួលផ្ទេរកម្មសិទ្ធិឬពីសន្តតិជនរបស់ខ្លួន ។

១) ច្បាប់ព្រៃឈើ

ច្បាប់ព្រៃឈើត្រូវបានអនុម័តដោយរដ្ឋសភាជាតិ នៅថ្ងៃទី ៣០ ខែកក្កដា ឆ្នាំ ២០០២ និង ប្រកាសឱ្យប្រើប្រាស់ដោយព្រះរាជក្រមលេខ នស/រកម/០៨០២/០១៦ នៅថ្ងៃទី ៣១ ខែសីហា ឆ្នាំ ២០០២។ មាត្រាពាក់ព័ន្ធសំខាន់ៗមាន ដូចតទៅៈ

មាត្រា ១:

ច្បាប់នេះកំណត់ក្របខណ្ឌ័នៃការគ្រប់គ្រង ការប្រមូលផល ការប្រើប្រាស់ ការអភិវឌ្ឍន៍ និង ការអភិរក្សព្រៃឈើនៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា។

គោលបំណងនៃច្បាប់នេះ គឺធានានូវការគ្រប់គ្រងព្រៃឈើ ប្រកបដោយនិរន្តភាព ដើម្បីផលប្រយោជន៍សង្គម សេដ្ឋកិច្ច និង បរិស្ថាន រួមទាំងការអភិរក្សជីវៈចំរុះ និងមរតកវប្បធម៌។

មាត្រា ២:

ច្បាប់នេះមានវិសាលភាពអនុវត្តលើរាល់ព្រៃឈើទាំងអស់ ទោះជាប្រភេទព្រៃនោះកើតឡើងដោយធម្មជាតិក្តី ឬដោយដាំក្តី។

រដ្ឋធានាសិទ្ធិប្រើប្រាស់ជាប្រពៃណីនូវផល អនុផលព្រៃឈើរបស់សហគមន៍មូលដ្ឋាន ក្រោមបទបញ្ញត្តិនៃច្បាប់នេះ ឬច្បាប់ពាក់ពន្ធ័ផ្សេងទៀត។

មាត្រា ៣:

ការគ្រប់គ្រងព្រៃឈើត្រូវស្ថិតនៅក្រោមដែនសមត្ថកិច្ចទូទៅនៃក្រសួងកសិកម្ម រុក្ខាប្រមាញ់ និងនេសាទ។

ការគ្រប់គ្រងព្រៃលិចទឹកស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់មួយដោយឡែក។

រដ្ឋផ្តល់សិទ្ធិគ្រប់គ្រងតំបន់ការពារធម្មជាតិដល់ក្រសួងបរិស្ថាន ក្រោមបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយនៃច្បាប់ស្តីពីកិច្ចការពារបរិស្ថាន និងការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ ចុះថ្ងៃទី២៤ ខែធ្នូ ឆ្នាំ១៩៩៦ ព្រះរាជក្រឹត្យស្តីពីការបង្កើត និងការកំណត់តំបន់ការពារធម្មជាតិ ចុះថ្ងៃទី០១ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ១៩៩៣ និងលិខិតបទដ្ឋានច្បាប់ផ្សេងៗទៀត។

ក្រសួងកសិកម្ម រុក្ខាប្រមាញ់ និងនេសាទ មានសិទ្ធិសហការធ្វើសកម្មភាពពង្រឹងការអនុវត្តន៏ច្បាប់ ចំពោះរាល់បទល្មើសព្រៃឈើដែលកើតមាននៅក្នុងតំបន់ការពារធម្មជាតិក្រោមការសម្របសម្រួលជាមួយក្រសួងបរិស្ថានស្របតាម

Draft

បទប្បញ្ញត្តិដូចមានចែងក្នុងជំពូកទី១៤ នៃច្បាប់នេះ។ សកម្មភាពនេះនឹងមិនធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់ដែនសមត្ថកិច្ចគ្រប់គ្រងរបស់ក្រសួងបរិស្ថាន ដូចមានចែងក្នុងច្បាប់ស្តីពីកិច្ចការពារបរិស្ថាន និងការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិឡើយ។

មាត្រា ៩:

ក្នុងការអនុវត្តន៏ច្បាប់នេះ រាល់ការសម្រេចរបស់រាជរដ្ឋាភិបាលដែលមានសក្តានុពលភាពចំពោះផលប៉ះពាល់ធ្ងន់ធ្ងរទៅលើប្រជាពលរដ្ឋទូទៅ លើជីវភាពសហគមន៏មូលដ្ឋាន និងលើធនធានព្រៃឈើនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាត្រូវមានការចូលរួមជាសាធារណៈ។

សកម្មភាពចម្បង១ពាក់ពន្ធ័ទៅនឹងប្រពន្ធ័មជ្ឈដ្ឋានព្រៃឈើ ដែលអាចបណ្តាលឱ្យមានផលប៉ះពាល់អាក្រក់ដល់សង្គមនិងបរិស្ថាន ចាំបាច់ត្រូវមានការវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាននិងផលប៉ះពាល់សង្គម ដោយផ្អែកតាមក្រុមបច្ចេកទេសគ្រប់គ្រងព្រៃឈើកម្ពុជា និងស្របតាមច្បាប់ស្តីពីកិច្ចការពារបរិស្ថាននិងការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ។ ឯកសារនៃការវាយតំលៃហេតុប៉ពាល់បរិស្ថាន និងផលប៉ះពាល់សង្គមត្រូវផ្តល់ជូនសំរាប់ការចូលរួមផ្តល់មតិជាសាធារណៈបាន។

Draft

រាល់ការសំរេចចុងក្រោយលើរាល់សកម្មភាពចម្បង១ ពាក់ពន្ធ័ទៅនឹងប្រព័ន្ធមជ្ឈដ្ឋានព្រៃឈើ រាជរដ្ឋាភិបាលត្រូវពិចារណាលើអនុសាសន៏ចុងក្រោយនៃការវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន និងផលប៉ះពាល់សង្គម។ ការសំរេចចុងក្រោយណាមួយក្រោមមាត្រានេះ រាជរដ្ឋាភិបាលអាចធ្វើការជូនដំណឹងជាសាធារណៈ ។

មាត្រា ៩៩:

បុគ្គលណាដែលបានប្រព្រឹត្តិបទល្មើសព្រៃឈើ ធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ខូចខាតដល់មជ្ឈដ្ឋានព្រៃឈើត្រូវចេញ ថ្លៃស្តារឬជួសជុលការខូចខាត មានលក្ខខ័ណ្ឌដូចដើមឡើងវិញ។

ច) ច្បាប់ជលផល

ច្បាប់ស្តីពីជលផល ត្រូវបានអនុម័តដោយរដ្ឋសភា នៅថ្ងៃទី ៣០ ខែមិនា ឆ្នាំ ២០០៦ និងប្រកាសឱ្យប្រើដោយព្រះរាជក្រមលេខ នស/រកម/០៥០៦/០១១ នៅថ្ងៃទី ២១ ខែឧសភា ឆ្នាំ២០០៦។ មាត្រាពាក់ព័ន្ធសំខាន់ៗមានដូចតទៅ:

មាត្រាទី ៩:

ធនធានជលផលមានសរីរាង្គទឹកសាប និងសមុទ្រ ជាសត្វ និង រុក្ខជាតិ មានជីវិត ឬគ្មានជីវិត ជាអាទិ៍ មច្ឆជាតិ សិប្បីសត្វ ថលជលិកសត្វ បាណកសត្វ ឧរង្គសត្វ ថនិកសត្វ សត្វឥតឆ្អឹងកងផ្សេងទៀតដែលបង្កកំណើតនៅក្នុងទឹក ប្លង់តុង សារាយ ស្មៅសមុទ្រ ផ្កាថ្ម ព្រៃលិចទឹកព្រម ទាំងព្រៃកោងកាងជាដើម។

មាត្រាទី ១៩:

តំបន់គ្រប់គ្រងជលផលជាអាទិ៍ តំបន់ទឹកជ្រៅ អន្លង់ជ្រៅនៅតាមដងទន្លេ បឹងទន្លេសាប បឹង ព្រៃលិចទឹក តំបន់កោះ តំបន់ស្មៅសមុទ្រ តំបន់ផ្កាថ្ម និងព្រៃកោងកាង ដែលជាកន្លែងមានសារៈសំខាន់ដល់និរន្តភាពនៃធនធានជលផលត្រូវរៀបចំចាត់ថ្នាក់ជាកន្លែងការពារ និងអភិរក្សធនធានជលផល ។

មាត្រាទី ២០:

ហាមឃាត់ដាច់ខាត ចំពោះការធ្វើនេសាទគ្រប់ប្រភេទនៅក្នុងដែននេសាទដោយប្រើឧបករណ៍ដូច ខាងក្រោម:

១- ឧបករណ៍ឆក់ គ្រឿងផ្ទុះ និងសារធាតុពុលគ្រប់ប្រភេទ ។

២- ឧបករណ៍បូម បាច ពង្រីងផ្នែកណាមួយនៃដែននេសាទដែលបង្កមហន្តរាយដល់ធនធានជលផល ។

៣- សម្រាស់ ឬមធ្យោបាយផ្សេងទៀតដែលធ្វើឱ្យត្រី ឬវារីសត្វកុំ ។

៤- ច្បូក សាង ស្ន ឧបករណ៍បាញ់ព្រួញដែលរួមផ្សំគ្រឿងផ្ទុះ ។

៥- មងបោះ មងកាំង ឬ មងពស់ថ្នាន់គ្រប់ប្រភេទ ។

៦- មង ឬ អួនគ្រប់ប្រភេទដែលមានក្រឡាតូចជាងមួយសង្ទីម៉ែត្រកន្លះ (១.៥ស.ម) ក្នុងដែននេសាទទឹកសាប

៧- មងគ្រប់ប្រភេទដែលមាក្រឡាធំជាងដប់ប្រាំ (១៥)សង្ទីម៉ែត្រក្នុងដែននេសាទទឹកសាប ។

៨- អួនអូសតូ ឬ អួនហ៊ុមរួមផ្សំភ្លើងដែលធ្វើឱ្យត្រី ឬវារីសត្វកុំ ។

៩- ឧបករណ៍នេសាទស្បៃមុងគ្រប់ប្រភេទនៅទឹកសាប ។

១០- អួនអូសគ្រប់ប្រភេទនៅទឹកសាប និងឈិបយន្ត ។

១១-ព្រួលគ្រប់ប្រភេទដែលមានចន្លោះពីត្រៀមមួយទៅត្រៀមមួយតូចជាងមួយសង្ទីម៉ែត្រកន្លះ (១.៥ស.ម)

១២-ខ្សែចងគ្រប់ប្រភេទ និងមធ្យោបាយផ្សេង១ទៀតដែលបង្កលក្ខណៈឱ្យត្រីផ្អើល ។

១៣-ទំនប់រួមផ្សំដោយឧបករណ៍នេសាទគ្រប់ប្រភេទ ។

១៤-ឧបករណ៍នេសាទទំនើប ឬឧបករណ៍នេសាទដែលបង្កើតថ្មី ឬរបៀបនេសាទបែបថ្មីដែលនាំមកនូវការ បំផ្លាញមច្ឆជាតិ ធនធានជលផល ប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ីជលផល ឬដែលគ្មានកំណត់ក្នុងប្រកាសរបស់រដ្ឋមន្ត្រី ក្រសួងកសិកម្ម រុក្ខាប្រមាញ់ និងនេសាទ ។

មាត្រាទី ២២:

ហាមឃាត់ ការចាក់ចោល ការបោះចោល ការបង្ហូរ ឬ ការបាចព្រោយទៅក្នុងដែននេសាទនូវកាកសំណល់រឹង ឬ រាវ ឬសារធាតុពុលដែលបានកំណត់កោយច្បាប់ និងលិខិតបទដ្ឋានគតិយុត្តិនៃព្រះរាជាណាចក្រ កម្ពុជានិងអនុសញ្ញា ឬសន្ធិសញ្ញាអន្តរជាតិស្តីពីការបំពុលបរិស្ថាន ឬការប្រព្រឹត្តិសកម្មភាពដែលធ្វើឱ្យពុល ឬ ការបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់វារីសត្វ និងវារីរុក្ខជាតិ ។

Draft

ឆ) ច្បាប់ស្តីពីការគ្រប់គ្រងធនធានទឹក

ច្បាប់ស្តីពីការគ្រប់គ្រងធនធានទឹកត្រូវបានអនុម័តដោយរដ្ឋសភាជាតិកម្ពុជានៅក្នុងខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០៧។ មាត្រាពាក់ព័ន្ធសំខាន់ៗមួយចំនួនទាក់ទងនឹងគំរោងមានៈ

មាត្រា ៣:

ទឹក និងធនធានទឹកជាសម្បត្តិរបស់រដ្ឋ ។

មាត្រា ៥:

ក្រសួងធនធានទឹក និងឧតុនិយមមានភារកិច្ចគ្រប់គ្រង ដឹកនាំ និងត្រួតពិនិត្យ ក្នុងការអនុវត្តន៍ច្បាប់នេះ។ ក្រសួងធនធានទឹក និងឧតុនិយមត្រូវពិគ្រោះយោបល់ជាមួយនឹងក្រសួងពាក់ព័ន្ធនានា។ ក្នុងករណីចាំបាច់រាជរដ្ឋាភិបាលអាចនឹងបង្កើតគណៈកម្មការចំរុះចំពោះមុខដើម្បីដោះស្រាយ និងសម្របសម្រួលការងាររវាងបណ្តាក្រសួងពាក់ព័ន្ធ។

មាត្រាទី ៧:

ការសហការ និងចូលរួមរបស់ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ ផ្នែកឯកជនអ្នកទទួលផលគ្រប់ប្រភេទ អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល និងអង្គការអន្តរជាតិ នឹងត្រូវបានជំរុញដោយរាជរដ្ឋាភិបាលនៅក្នុងសកម្មភាពដែលទាក់ទងទៅនឹងការគ្រប់គ្រង ការវិនិយោគ ការធ្វើអាជីវកម្ម ការអភិរក្ស និងការអភិវឌ្ឍន៍ធនធានទឹក។

មាត្រាទី ៩:

ក្រសួងធនធានទឹក និងឧតុនិយម មានភារកិច្ចរៀបចំ និងរក្សាទុកនូវរាល់សារពើភ័ណ្ឌធនធានទឹកនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា។ សារពើភ័ណ្ឌនេះ បង្ហាញអំពីទីតាំងបរិមាណ និងគុណភាពនៃធនធានទាំងនោះក្នុងរយៈពេលពេញមួយឆ្នាំទៅមួយឆ្នាំ ។

ទិន្នន័យស្តីពីបរិមាណ និងគុណភាពទឹក និងព័ត៌មានផ្សេងៗពាក់ព័ន្ធនឹងទឹកដែលស្ថាប័ននានាប្រមូលបានត្រូវបញ្ជូនមកក្រសួងធនធានទឹក និងឧតុនិយមតាមស្តង់ដាបច្ចេកទេស។

ព័ត៌មាន និងទិន្នន័យខាងលើនេះអាចផ្តល់ជូន បានដោយឥតគិតថ្លៃដល់គ្រប់ស្ថាប័នរាជរដ្ឋាភិបាល និងសហគមន៍នានា ក្នុងទិសដៅបំរើផលប្រយោជន៍សាធារណៈលើកលែងតែព័ត៌មាន និង ទិន្នន័យសម្ងាត់។

ក្រសួងធនធានទឹក និងឧតុនិយមអាចតម្រូវឱ្យមានការបង់ប្រាក់ចំពោះពាក្យសុំទាំងឡាយណាដែលធ្វើឡើងក្នុងគោលបំណងអាជីវកម្ម។

មាត្រា ១១:

បុគ្គលគ្រប់រូបមានសិទ្ធិប្រើប្រាស់ធនធានទឹកក្នុងបរិមាណមួយមិនលើសពីសេចក្តីត្រូវការចាំបាច់ជាមូលដ្ឋានសំរាប់ការហូបចុក បោកគក់ ងូត និងតំរូវការផ្សេងទៀត រួមមានការចិញ្ចឹមសត្វ ការចិញ្ចឹមត្រី ការស្រោចស្រពសួនច្បារ និង ដំណាំ ដោយជៀសវាងមិនអោយមានការប៉ះពាល់ដល់សិទ្ធិស្របច្បាប់របស់អ្នកដទៃ។

Draft

មាត្រាទី ២២:

រាល់ការបញ្ចេញចោល ការទុកចោល ឬការរក្សាទុកនូវសារធាតុពុលដែលអាចធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់គុណភាពទឹក និងអាចបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់មនុស្ស សត្វ និងរុក្ខជាតិត្រូវតែសុំអាជ្ញាប័ណ្ណទឹក ឬ ការអនុញ្ញាតិ ។

ប្រភេទសារធាតុពុលដែលមានចែងខាងលើ និង ស្តង់ដាបច្ចេកទេសនៃការបញ្ចេញទឹកសំណល់នឹងមានកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យ ។

រាល់កិច្ចដំណើរការក្នុងមាត្រានេះ ក្រសួងធនធានទឹកនិងឧតុនិយមត្រូវពិគ្រោះយោបល់ជាមួយក្រសួងពាក់ព័ន្ធនានា ។

៥) អនុក្រឹត្យ ស្តីពីកិច្ចដំណើរការវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន

អនុក្រឹត្យលេខ ៧២ អនក្រ.បក ស្តីពីកិច្ចដំណើរការវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន បានអនុម័តនៅថ្ងៃទី ១១ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៩៩៩ ។ មាត្រាពាក់ព័ន្ធសំខាន់ៗមួយចំនួនទាក់ទងនឹងគំរោងមាន:-

មាត្រា ១:

អនុក្រឹត្យនេះមានគោលបំណង :-

- កំណត់ការវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន លើរាល់គំរោង និងសកម្មភាពរបស់ឯកជន ឬសាធារណៈ ហើយត្រូវបានពិនិត្យ និងវាយតំលៃដោយក្រសួងបរិស្ថាន មុននឹងដាក់ជូនរាជរដ្ឋាភិបាលសំរេច ។
- កំណត់ប្រភេទ និងទំហំគំរោង សកម្មភាពដែលបានស្នើឡើង ព្រមទាំងសកម្មភាពដែលមានស្រាប់ និងកំពុងដំណើរការ ទាំងឯកជន ទាំងសាធារណៈ ដែលត្រូវវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ។
- បំផុសឱ្យមានការចូលរួមពីសាធារណជន ក្នុងកិច្ចដំណើរការវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ព្រមទាំងទទួលយកមតិយោបល់មកធ្វើការពិចារណាក្នុងកិច្ចដំណើរការអនុម័តគំរោង ។

មាត្រា ២:

អនុក្រឹត្យនេះ មានវិសាលភាពអនុវត្តចំពោះគំរោងដែលស្នើឡើង ព្រមទាំងសកម្មភាពដែលមានស្រាប់ និងកំពុងដំណើរការ ដែលជាបុគ្គលឯកជន ជាក្រុមហ៊ុនឯកជន ក្រុមហ៊ុនចំរុះរដ្ឋ ឬជាក្រុមហ៊ុនរដ្ឋ ជាក្រសួង-ស្ថាប័នរដ្ឋ ដែលមានចែងនៅក្នុងឧបសម្ព័ន្ធនៃអនុក្រឹត្យនេះ លើកលែងតែគំរោងដែលមានលក្ខណៈពិសេស និងចាំបាច់បន្ទាន់ដែលសំរេចដោយរាជរដ្ឋាភិបាល ។

Draft

មាត្រា ៣:

ក្រសួងបរិស្ថានមានភារៈកិច្ច :-

ក/- ពិនិត្យ និងវាយតំលៃលើរបាយការណ៍វាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ដោយសហការជាមួយក្រសួង-ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ ។

ខ/- តាមដានឃ្លាំមើល និងចាត់វិធានការ ឱ្យម្ចាស់គំរោងប្រតិបត្តិតាម ផែនការគ្រប់គ្រងបរិស្ថានក្នុងដំណាក់កាលសាងសង់ ប្រតិបត្តិ និងបញ្ចប់គំរោង ដូចមានចែងក្នុងរបាយការណ៍វាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ដែលបានអនុម័តរួច ។

មាត្រា ៤:

ម្ចាស់គំរោងត្រូវដាក់ពាក្យសុំពិនិត្យរបាយការណ៍ វាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញលេញ និងរបាយការណ៍សិក្សាលទ្ធភាពទៅក្រសួងបរិស្ថាន ចំពោះគំរោងដែលអាចបង្កហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានធ្ងន់ធ្ងរ ដល់ធនធានធម្មជាតិ អេកូស៊ីស្តែម សុខភាព និងសុខមាលភាពសាធារណៈ ។

មាត្រា ១៧:

ក្រសួងបរិស្ថានត្រូវពិនិត្យរបាយការណ៍ ដូចមានចែងក្នុងមាត្រា១៦ ព្រមទាំងចាត់បញ្ជូនយោបល់ និងសំណើរទៅម្ចាស់គំរោង និងស្ថាប័នអនុម័តគំរោងក្នុងរយៈពេល ៣០ ថ្ងៃ គិតថ្ងៃធ្វើការ ចាប់ពីថ្ងៃដែលក្រសួងបានទទួលរបាយការណ៍សិក្សាលទ្ធភាព និងរបាយការណ៍វាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពីម្ចាស់គំរោង ។

មាត្រា ២០:

មុនចាប់ដំណើរការអនុវត្តគំរោង ម្ចាស់គំរោងត្រូវទទួលយោបល់ឯកភាពពីក្រសួងបរិស្ថានលើរបាយការណ៍វាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង ឬរបាយការណ៍វាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញលេញ ។

Draft

ឈ) អនុក្រឹត្យ ស្តីពីការត្រួតពិនិត្យការបំពុលទឹក

អនុក្រឹត្យលេខ ២៧ អនក្រ.បក ស្តីពីការត្រួតពិនិត្យការបំពុលទឹក បានអនុម័តនៅថ្ងៃទី០៦ ខែមេសា ឆ្នាំ ១៩៩៩ ។ មាត្រាពាក់ព័ន្ធសំខាន់ៗមួយចំនួនទាក់ទងនឹងគំរោងមាន:-

មាត្រា ១:

អនុក្រឹត្យនេះមានគោលដៅ កំណត់ការត្រួតពិនិត្យការបំពុលទឹក ដើម្បីទប់ស្កាត់ និងកាត់បន្ថយការបំពុលទឹកនៅតាមតំបន់ទឹកសាធារណៈ សំដៅធានាបានការការពារសុខភាពមនុស្ស និងការអភិរក្សជីវៈចំរុះ ។

មាត្រា ២:

អនុក្រឹត្យនេះមានវិសាលភាពអនុវត្តចំពោះរាល់ប្រភពបំពុល និងរាល់សកម្មភាពទាំងឡាយដែលបង្កឱ្យមានការបំពុលទឹកនៅតាមតំបន់ទឹកសាធារណៈ ។

មាត្រា ៨:

ហាមឃាត់ជាដាច់ខាតនូវការចាក់ចោលសំរាម សំណល់រឹង ឬសារធាតុប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់នៅក្នុងតំបន់ទឹកសាធារណៈ ។

ហាមឃាត់ជាដាច់ខាតនូវការទុកដាក់ ឬការចាក់ចោលសំរាម សំណល់រឹង ឬសារធាតុប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ដែលនាំឱ្យមានការបំពុលទឹកតំបន់ទឹកសាធារណៈ ។

មាត្រា ៩:

ហាមឃាត់ដាច់ខាតនូវការបង្ហូរទឹកលូចេញពីលំនៅស្ថាន ឬពីអាគារសាធារណៈ ចូលទៅក្នុងតំបន់ទឹកសាធារណៈ ដោយពុំឆ្លងកាត់ប្រព័ន្ធលូសាធារណៈ ឬប្រព័ន្ធច្រោះសំអាតនានា ។

មាត្រា ២៥:

កំរិតកំណត់ស្តង់ដារគុណភាពទឹកនៅតាមតំបន់ទឹកសាធារណៈ សំរាប់អភិរក្សជីវចំរុះនៅក្នុងទឹកមានចែងនៅក្នុងតារាងឧបសម្ព័ន្ធទី៤ នៃអនុក្រឹត្យនេះ ។

ឧបសម្ព័ន្ធ ៤: កំរិតកំណត់ស្តង់ដាគុណភាពទឹកនៅតាមតំបន់ទឹកសាធារណៈសំរាប់អភិរក្សជីវចំរុះនៅក្នុងទឹក

១- សំរាប់ទន្លេ

ល.រ	ប៉ារ៉ាម៉ែត្រ	ខ្នាត	កំរិតស្តង់ដារ
1	pH	mg/l	6.5 – 8.5
2	BOD_5	mg/l	1 – 10
3	សារធាតុរឹងអណ្តែតក្នុងទឹក (SS)	mg/l	25 – 100
4	កំរិតរលាយអុកស៊ីសែន (DO)	mg/l	2.0 - 7.5
5	កូលីហ្វូម (Coliform)	MPN/100ml	< 5000

២- សំរាប់បឹង និង អាងស្តុកទឹក

ល.រ	ប៉ារ៉ាម៉ែត្រ	ខ្នាត	កំរិតស្តង់ដារ
1	pH	mg/l	6.5 – 8.5
2	COD	mg/l	1 – 8
3	សារធាតុរឹងអណ្តែតក្នុងទឹក (SS)	mg/l	1 – 15
4	កំរិតរលាយអុកស៊ីសែន (DO)	mg/l	2.0 - 7.5
5	កូលីហ្វូម (Coliform)	MPN/100ml	< 1000
6	អាសូតសរុប (Total Nitrogen)	mg/l	1.0 – 0.6
7	ផូស្វរសរុប (Total Phosphorus)	mg/l	0.005 – 0.05

Draft

៣- សំរាប់ទឹកសមុទ្រ

ល.រ	ប៉ារ៉ាម៉ែត្រ	ខ្នាត	កំរិតស្តង់ដារ
1	pH	mg/l	7.0 – 8.3
2	COD	mg/l	2 – 8
3	កំរិតរលាយអុកស៊ីសែន (DO)	mg/l	2 - 7.5
4	កូលីហ្វម (Coliform)	MPN/100ml	< 1000
5	សមាសធាតុប្រេង (Oil content)	mg/l	0
6	អាសូតសរុប (Total Nitrogen)	mg/l	1– 1.0
7	ផូស្វរសរុប (Total Phosphorus)	mg/l	0.02 – 0.09

៣) អនុក្រឹត្យ ស្តីពីការគ្រប់គ្រងសំណល់រឹង

អនុក្រឹត្យលេខ ៣៦ អនក្រ.បក ស្តីពីការគ្រប់គ្រងសំណល់រឹង បានចូលជាធរមាននៅថ្ងៃទី ២៧ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៩៩៩ ។ មាត្រាពាក់ព័ន្ធសំខាន់ៗមួយចំនួនទាក់ទងនឹងគំរោងមានៈ-

មាត្រា ១:

អនុក្រឹត្យនេះមានគោលដៅកំណត់ការគ្រប់គ្រងសំណល់រឹង ប្រកបដោយលក្ខណៈបច្ចេកទេសសមស្រប និងប្រកបដោយសុវត្ថិភាព សំដៅធានាបាននូវការការពារសុខភាពសាធារណៈ គុណភាពបរិស្ថាន និងការអភិរក្សជីវៈចំរុះ ។

មាត្រា ២:

អនុក្រឹត្យនេះមានវិសាលភាពអនុវត្ត ចំពោះរាល់សកម្មភាពបោះចោល ទុកដាក់ ស្តុក ប្រមូល ដឹកជញ្ជូន កែច្នៃ និងបញ្ចេញចោលសំរាម និងសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ។

មាត្រា ៣:

និយមន័យពាក្យបច្ចេកទេសដែលប្រើក្នុងអនុក្រឹត្យនេះ ត្រូវបានបកស្រាយដូចតទៅ:

ក- "**សំណល់រឹង**" គឺសំដៅទៅលើវត្ថុរឹង សារធាតុរឹង ផលិតផល ឬរបស់កំទេចកំទីដែលលែងត្រូវការប្រើប្រាស់ ហើយដែលត្រូវបានគេបោះបង់ចោល មានបំណងបោះបង់ចោល ឬតំរូវឱ្យបោះបង់ចោល ។

ខ- "**សំរាម**" គឺជាផ្នែកមួយនៃសំណល់រឹងដែលពុំមានផ្ទុកជាតិពុល ឬសារធាតុបង្កគ្រោះថ្នាក់ ហើយត្រូវបញ្ចេញពីលំនៅស្ថាន អាគារសាធារណៈ រោងចក្រ ទីផ្សារ សណ្ឋាគារ អាគារពាណិជ្ជកម្ម ភោជនីយដ្ឋាន មធ្យោបាយដឹកជញ្ជូន កន្លែងកំសាន្ត ។ល។

គ- "**សំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់**" គឺសំដៅទៅលើសារធាតុវិទ្យុសកម្ម ផ្ទុះ ពុល ឆេះ បង្កឱ្យមានជំងឺមហារីក ចំលងជំងឺ ធ្វើឱ្យរលាក ធ្វើឱ្យច្រេះ ធ្វើអុកស៊ីតកម្ម ឬសារធាតុគីមីដទៃទៀត ដែលអាចនាំឱ្យមានគ្រោះថ្នាក់ដល់មនុស្ស សត្វ ឬមានការបំផ្លិចបំផ្លាញដល់រុក្ខជាតិ ទ្រព្យសម្បត្តិសាធារណៈនិងបរិស្ថាន ។ សំណល់ប្រកបដោយគ្រោះ

ថ្នាក់អាចមានប្រភពពីលំនៅដ្ឋាន រោងចក្រឧស្សាហកម្ម សកម្មភាពកសិកម្ម សកម្មភាពអាជីវកម្ម និងសេវាកម្មអាជីវកម្មរ៉ែ ។ល។ ប្រភេទសំណល់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ មានចែងនៅក្នុងតារាងឧបសម្ព័ន្ធនៃអនុក្រឹត្យនេះ ។

មាត្រា៧:

ហាមឃាត់ជាដាច់ខាត ការបោះចោលសំរាមនៅតាមទីសាធារណៈ ឬការចាក់ចោលសំរាមខុសទីកន្លែងដែលកំណត់ដោយអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ។

៥) អនុក្រឹត្យ ស្តីពីការត្រួតពិនិត្យការបំពុលខ្យល់ និង ការរំខានដោយសំលេង

អនុក្រឹត្យលេខ ៤២អនក្រ.បក ស្តីពីការត្រួតពិនិត្យការបំពុលខ្យល់និងការរំខានដោយសំលេងបានចូលជាធរមានគតិយុត្តចាប់ពីថ្ងៃទី ១០ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ២០០០ ។ មាត្រាពាក់ព័ន្ធសំខាន់ៗមួយចំនួនទាក់ទងនឹងគំរោងមានៈ-

មាត្រា ១:

អនុក្រឹត្យនេះកំណត់ការត្រួតពិនិត្យការបំពុលខ្យល់ និងការរំខានដោយសំលេងដើម្បីទប់ស្កាត់ និងកាត់បន្ថយសារធាតុដែលបំពុលខ្យល់ និងសំលេងក្នុងបរិយាកាសសំដៅការពារគុណភាពបរិស្ថាន និងសុខភាពសាធារណៈ ។

មាត្រា ២:

អនុក្រឹត្យនេះមានវិសាលភាពអនុវត្ត និងចាត់វិធានការចំពោះរាល់ប្រភពបំពុលចល័ត និងអចល័តទាំងឡាយដែលបង្កឱ្យមានការបំពុលខ្យល់ និងការរំខានដោយសំលេងនៅក្នុងបរិយាកាស ។

មាត្រា ៤:

កំរិតកំណត់ស្តង់ដារគុណភាពខ្យល់ មានចែងនៅក្នុងតារាងឧបសម្ព័ន្ធ១ និងកំរិតកំណត់ស្តង់ដារអតិបរមានៃសារធាតុប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ដែលអនុញ្ញាតឱ្យមាននៅក្នុងខ្យល់មានចែងនៅក្នុងតារាងឧបសម្ព័ន្ធ២ ។

ឧបសម្ព័ន្ធ ១: កំរិតកំណត់ស្តង់ដាគុណភាពខ្យល់

ល.រ	ប៉ារ៉ាម៉ែត្រ	រយៈពេល ១ ម៉ោង ជាមធ្យម mg/m^3	រយៈពេល ៨ ម៉ោង ជាមធ្យម mg/m^3	រយៈពេល ២៤ ម៉ោង ជាមធ្យម mg/m^3	រយៈពេល ១ ឆ្នាំ ជាមធ្យម mg/m^3
1	ការបូនអុកស៊ិត (CO)	40	20	-	-
2	អាសូតឌីអុកស៊ិត (NO_2)	0.3	-	0.1	-
3	ស្ពាន់ធ័រឌីអុកស៊ិត (SO_2)	0.5	-	0.3	0.1
4	អូសូន (O_2)	0.2			
5	សំណ (Pb)			0.005	
6	សារធាតុរឹងអណ្តែតក្នុងខ្យល់ (TSP)	-	-	0.33	0.1

កំណត់សំគាល់: កំរិតកំណត់ស្តង់ដានេះអនុវត្តសំរាប់ធ្វើការវាយតំលៃគុណភាពខ្យល់ទូទៅ និង អង្កេតតាមដានស្ថានភាពនៃការបំពុលខ្យល់ ។ វិធីសាស្រ្តនៃការវិភាគគុណភាពខ្យល់នឹងត្រូវកំណត់តាមគោលការណ៍ណែនាំរបស់ក្រសួងបរិស្ថាន ។

មាត្រា ១១:

ហាមឃាត់ដាច់ខាតការនាំចូល ប្រើប្រាស់ផលិតយានយន្ត និងគ្រឿងយន្តគ្រប់ប្រភេទក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ដែលយានយន្ត និងគ្រឿងយន្តទាំងនោះបានបញ្ចេញសារធាតុបំពុល និងសំលេងមិនឆ្លើយតបទៅនឹងកំរិតកំណត់ស្តង់ដាដូចមានចែងនៅក្នុងតារាងឧបសម្ព័ន្ធ ៤ និងឧបសម្ព័ន្ធ ៥ ។

ឧបសម្ព័ន្ធ ៥: កំរិតកំណត់ស្តង់ដាអតិបរមា ដែលអនុញ្ញាតបញ្ចេញសំលេងនៅលើផ្លូវសាធារណៈ ពីប្រភពយានយន្ត

ល.រ	ប្រភេទយានយន្ត	កំរិតអតិបរិមា dB(A)
1	ទោចក្រយានចំណុះស៊ីឡាំង (CC) < $125cm^3$	85
2	ទោចក្រយានចំណុះស៊ីឡាំង (CC) ≥ 125cm	90
3	ត្រីចក្រយានយន្ត	90
4	រថយន្តធនតូច រថយន្តដឹកអ្នកដំណើរ < ១២ នាក់	80
5	រថយន្តដឹកអ្នកដំណើរ ≥ ១២ នាក់	85
6	រថយន្តដឹកអ្នកដឹកទំនិញដែលផ្ទុកទំនិញ < ៣.៥ តោន	85
7	រថយន្តដឹកទំនិញដែលផ្ទុកទំនិញ ≥ ៣.៥ តោន	88
8	រថយន្តដឹកទំនិញដែលផ្ទុកមានកម្លាំង ≥ ១៥០ kW	89
9	គ្រឿងយន្តផ្សេងទៀតដែលមិនបានរៀបរាប់ខាងលើ	91

កំណត់សំគាល់: កំរិតកំណត់ស្តង់ដារនេះអនុវត្តសំរាប់ការត្រួតពិនិត្យកំរិតបញ្ចេញសំលេងពីប្រភពយានយន្តគ្រប់ប្រភេទ ដែលកំពង់ធ្វើចរាចរលើផ្លូវសាធារណៈ ។

មាត្រា១៤:

ការត្រួតពិនិត្យនូវការបញ្ចេញឧស្ម័ន និងសំលេងពីប្រភពចល័ត ជាសមត្ថកិច្ចរបស់ក្រសួងបរិស្ថាន ដោយមានកិច្ចសហការពីក្រសួងនិងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ ។ ចំពោះនីតិវិធីក្នុងការត្រួតពិនិត្យនេះ ត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសរួមរបស់អន្តរក្រសួង ។

Draft

២.៣ ដំណើរការវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាននៅកម្ពុជា

ច្បាប់ស្តីពីកិច្ចការពារបរិស្ថាន និងការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ និងអនុក្រឹត្យស្តីពីកិច្ចដំណើរការវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ប្រើជាឧបករណ៍ផែនការបរិស្ថានសំរាប់គំរោងអភិវឌ្ឍន៏នានា ដែលមាននៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ដោយទាមទារថា "*ការវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន ត្រូវអនុវត្តលើរាល់គំរោង និងសកម្មភាពរបស់ឯកជន ឬសាធារណៈ ហើយត្រូវបានពិនិត្យនិងវាយតំលៃដោយក្រសួងបរិស្ថាន មុនដាក់ជូនរាជរដ្ឋាភិបាលសំរេច*" (មាត្រា ទី៦ នៃច្បាប់)។ អនុក្រឹត្យស្តីអំពីកិច្ចដំណើរការវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានមានការទាមទារថា "*ត្រូវដាក់ជូននូវរបាយការណ៏វាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញលេញ ព្រមជាមួយនឹងរបាយការណ៏ការសិក្សាសមិទ្ធិលទ្ធភាពរបស់គមរោងទៅក្រសួងបរិស្ថានដើម្បីពិនិត្យ និងអនុម័ត*"។ ដំណើរការនេះបាននឹងកំពុងអនុវត្តតាមដោយគំរោងបច្ចុប្បន្ន ហើយម្ចាស់គំរោង "**ក្រុមហ៊ុនកោះពស់ (ខេមបូឌា) អ៊ិនវេសមេន គ្រុប អិលធីឌី**" ចាំបាច់ត្រូវដាក់ជូននូវរបាយការណ៏វាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញលេញ ជាមួយនិងការសិក្សាសមិទ្ធិលទ្ធភាពឬគំរោងប្លង់មេនៃគំរោងមរកត (ស្ពានកោះពស់ ការអភិវឌ្ឍលើកោះពស់ និងលើឆ្នេរបាវៃ) ទៅឱ្យក្រសួងបរិស្ថានពិនិត្យ និងផ្តល់យោបល់។

<u>កិច្ចដំណើរការត្រួតពិនិត្យ</u>: បន្ទាប់ពីទទួលបាននូវរបាយការណ៏វាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញលេញ និងរបាយការណ៏សិក្សាសមិទ្ធិលទ្ធភាពជាមួយប្លង់មេនៃគំរោងពីម្ចាស់គំរោងនោះ កិច្ចការចាំបាច់សំរាប់ដំណើរការត្រួតពិនិត្យ និងវាយតំលៃរបស់ក្រសួងជាមួយស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធរួមមានៈ-

- ក្រុមការងាររបស់ក្រសួងបរិស្ថាននឹងចុះទៅពិនិត្យមើលទីតាំងគំរោង
- ក្រុមការងាររបស់ក្រសួងបរិស្ថានរៀបចំនូវរបាយការណ៍ពិការពិនិត្យ និងការចុះទៅមើលទីតាំងនៃគំរោង
- កិច្ចប្រជុំថ្នាក់នាយកដ្ឋានក្រោមឱវាទរបស់ក្រសួងបរិស្ថាន និងផ្តល់ជាយោបល់ទៅឱ្យក្រុមអ្នកសិក្សាដើម្បីកែតំរូវចំណុចខ្វះខាតក្នុងរបាយការណ៏វាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថាន
- កិច្ចប្រជុំពិនិត្យ និងវាយតំលៃដោយថ្នាក់ដឹកនាំរបស់ក្រសួងបរិស្ថាន
- ចុងក្រោយ គឺជាកិច្ចប្រជុំពិនិត្យនិងវាយតំលៃដោយគណៈកម្មការត្រួតពិនិត្យ និងវាយតំលៃរបស់អន្តរក្រសួងដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធ នឹងគំរោង ក្រោមអធិបតីភាពរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងបរិស្ថាន។

Draft

កិច្ចដំណើរការវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានសំរាប់គំរោងស្នើសុំដែលអនុម័តដោយស្ថាប័នអនុម័តគំរោង/ក.អ.ក ឬ អនុគណៈកម្មការវិនិយោគរាជធានី-ខេត្ត

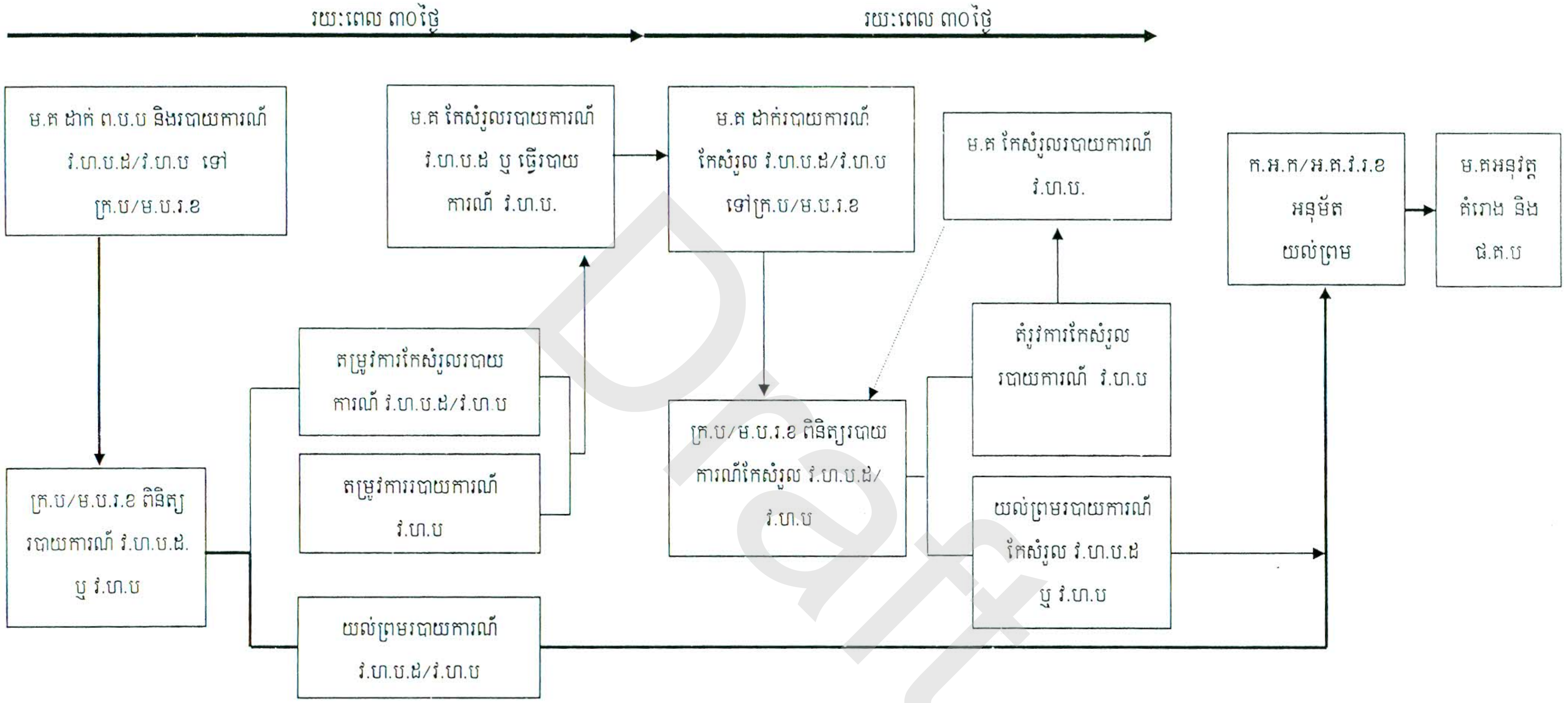

កំណត់សំគាល់

វ.ហ.ប.ដ : ការវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានដំបូង	**ក្រ.ប** : ក្រសួងបរិស្ថាន	**ម.គ** : ម្ចាស់គំរោង
វ.ហ.ប : ការវាយតំលៃហេតុប៉ះពាល់បរិស្ថានពេញលេញ	**អ.គ.វ.រ.ខ** : អនុគណៈកម្មការវិនិយោគរាជធានី-ខេត្ត	**ផ.គ.ប** : ផែនការគ្រប់គ្រងបរិស្ថាន
ក.អ.ក : ក្រុមប្រឹក្សាអភិវឌ្ឍន៍កម្ពុជា	**ម.ប.រ.ខ** : មន្ទីរបរិស្ថានរាជធានី-ខេត្ត	**ព.ប.ប** : ពាក្យសុំពិនិត្យបញ្ហាបរិស្ថាន

Draft